

**UDDRAG AF
DEN FORJÆTTEDE MESSIAS'
SKRIFTER**

Oversat fra engelsk
af Merete Krogh

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD.

**I anledning af
Ahmadiyya-bevægelsens
100-års jubilæum**

Dette er en gave fra alle Ahmadi muslimer, som selv i denne tidsalder bliver forfulgt og dør som martyrer, blot fordi de elsker og forkynder Guds enhed. De er en legemliggørelse af Bilals ånd.*

*) Bilal (må Gud finde behag i ham) var en af den Hellige Profet Muhammads (Guds fred og velsignelse være over ham) ledsagere. Til trods for at han blev udsat for voldsom tortur på grund af sin omvendelse til Islam, ville han hellere dø end afsværge sin tro på Guds enhed.

Udgivet af
Nusrat Djahan Moskéen
Eriksminde Allé 2
2620 Hvidovre
Tel: 1-753502

© Islam International Publications Ltd. 1989
»Islamabad«, Sheephatch Lane, Tilford,
Surrey, England GU 10 2AQ

ISBN (DK) 87-88194-20-5
ISBN (DK) 1-85372-240-5

Trykt hos S.M. Olsen, Holbæk

INDHOLD

Forord	7
Allah den Ophøjede	11
Den guddommelige tilsynekomst	12
Guds behandling af dem, der er trofaste mod Ham	12
Den Hellige Profet	15
Den Forjættede Messias' mission	17
Formålene med at stifte bevægelsen	19
Advarsler	22
At tænke ondt om andre	23
Åbenbaring	24
Engle	26
Stræben for Allahs sag (Jihad)	28
Bønner	29
Vore læresætninger	30
Synd	31
Frelse	31
Liv efter døden	32
Sjælen	33
Gog og Magogs sande natur	33
Lysets tid	34
Den Hellige Koran	36
Verdensreligioner	39
Venlighed mod menneskeheden	40
Ahmadiyyats fremtid	40
Endelig sejr	41

FORORD

Siden Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (1835–1908) hævdede at være fra Gud, er der gået hundrede år. Dette udvalg fra hans skrifter er en del af programmet til minde om Ahmadiyya-bevægelsens 100 års jubilæum, en menighed af muslimer indstiftet af Gud selv.

Trods modstand og fjendtligheder har bevægelsen fortsat med at gøre hurtige fremskridt i alle dele af verden. Den har allerede etableret menigheder i 114 lande og fortsætter sin fremmarch som Islams sande stemme.

Den bedste måde til at forstå Ahmadiyya-bevægelsens budskab, værdier og program er ved at prøve at forstå de udtalelser og påstande, som Hazrat Mirza Ghulam Ahmad fremsatte. Den sikreste og fornuftigste fremgangsmåde ville være at forsøge neutralt at besvare en sandhedssøgers spørgsmål ud fra det menneskes skrifter, som selv hævdede at være den Forjættede Messias og Mahdi.

Her er et lille udvalg fra hans skrifter – både prosa og vers – som belyser adskillige interessante aspekter. Vi håber, at læseren finder dette studie gennem et miniaturevindue til mere end 80 bøger, skrevet af den Forjættede Messias, ikke bare informativt, men også oplysende og inspirerende på mange måder.

Ahmadiyya-bevægelsen, der er en verdensomspændende islamisk bevægelse, blev stiftet i 1889 i Qadian i Indien. Dens stifter, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, hævdede at være den Forjættede Reformator, hvis komme var ventet under forskellige navne og titler af adskillige religioners tilhængere. Hinduerne ventede Krishna, de kristne ventede Messias, buddhisterne ventede Buddha og muslimerne ventede både Mahdien og Messias.

Under guddommelig vejledning gjorde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad den revolutionerende opdagelse, at der kun skulle komme én sådan reformator, som skulle repræsentere alle disse, og hans mission

var at samle menneskeheden i én universel religion til sidst. Han hævdede også, at den Forjættede Reformator ikke skulle komme i en uafhængig skikkelse, men underordnet Islams hellige Profet, Hazrat Muhammad Mustafa (Guds fred og velsignelse være over ham). Han troede, at Islam skulle være den endelige og komplette lov for hele menneskeheden og som følge deraf hans påstand om, at den ventede Reformator skulle komme inden for Islam som en underordnet profet til Hazrat Muhammad (Guds fred være over ham). Han erklærede, at hans komme endelig ville bringe en gylden tidsalder med én universel religion, som mennesket altid har drømt om og higtet efter.

I 1889 blev han bemyndiget af Gud til at grundlægge en menighed, som skulle følge de mål og hensigter, der var knyttet til hans komme. Og derfor, den 23. marts 1889, erklærede han, ved at acceptere troskabsed fra dem der troede på alle hans udtalelser, formelt stiftelsen af Ahmadiyya-bevægelsen i Ludhiana, en lille by i Punjab i Indien.

Efter Indiens deling blev bevægelsens hovedkvarter flyttet fra Indien til Pakistan, hvor Ahmadiyya-muslimerne byggede en lille by, Rabwah, der skulle bruges som center, efter at bevægelsens leder og et stort antal muslimer var udvandret til Pakistan.

Der har fra tid til anden været fjendtlige bevægelser mod Ahmadiyya-muslimerne iværksat af deres modstandere. De mest velkendte er bevægelserne i 1953, 1974 og 1984. Den sidste bevægelse blev startet med den pakistanske regerings fulde støtte og engagement, og lige siden offentliggørelsen af anti-Ahmadiyya-forordningen har Pakistans daværende diktator, general Zia ul Haqs forskellige strenge forholdsregler begrænset og forbudt bevægelsens fremgang og berøvet dens medlemmer alle deres fundamentale menneskerettigheder.

Til trods for, at Ahmadiyya-bevægelsen har måttet lide store ofre, er regeringens og de regeringstro ulemaers tiltag blevet standset i Pakistan ved Guds nåde.

Hvad resten af verden angår, så har ahmadierne som følge af fjendtlighederne reageret med enorm beslutsomhed og en ånd af fornyelse, som har øget bevægelsens fremskridt mangefold.

Men i denne alvorlige kamp for overlevelse og kampen for den menneskelige friheds fundamentale rettigheder er tusinder af ahmadier blevet genstand for den forfærdeligste forfølgelse, som går fra fængsling til fysisk tortur og endog folkedrab.

Blandt andre verdensomspændende taksigelsesprogrammer i jubilæumsåret 1989 er det mest bemærkelsesværdige udgivelsen af den

Hellige Koran, den Hellige Profets udtalelser og adskillige af den Forjættede Messias' udvalgte skrifter på mere end hundrede sprog. Denne lille bog er en del af realiseringen af denne ambitiøse og i høj grad velsignede plan.

Den danske oversættelse er foretaget efter den engelske gengivelse af S. H. Abbasi, Add. Vakilut-Tasneef, og Nazir Ishaat, London.

Merete Krogh

ALLAH DEN OPHØJEDE

Vort Paradis er i vor Gud. Vor højeste fryd er i vor Gud, og vi har fundet enhver skønhed i Ham. Denne rigdom er værd at erhverve, selv om man måske skal ofre sit liv for at få den. Denne rubin er værd at købe, skønt man måske mister sig selv for at erhverve den. O, I som er berøvet alt håb, il til denne kilde, der frelser jer. Hvad skal jeg gøre, og hvilken tromme skal jeg benytte til at forkynde, at dette er jeres Gud, så folk kan høre det? Hvilket lægemiddel skal jeg benytte til deres ører, så de lytter? Hvis I tilhører Allah, så vær forvisset om, at Allah sandelig tilhører jer.

(Roohani Khazain Vol. 19: Kashti Nooh, s. 19-20)

Lyt, I som har ører at høre med: Hvad er det, Allah kræver af jer? Kun dette, at I skal blive Hans alene og ikke sætte noget op som Hans lige, hverken på denne jord eller i himlen. Vor Gud er Han, som er levende i dag ligesom Han altid har været det. Han taler i dag på samme måde som Han gjorde i fortiden. Han hører, som Han plejede at høre. At tro at Han kun lytter, men ikke taler i denne tidsalder er et forfængeligt håb. Sandelig, Han både hører og taler. Alle Hans egenskaber er evige og varer for altid. Ingen af Hans attributter er nogensinde ophørt, og de vil heller aldrig gøre det. Han er det samme Enestående Væsen, Som ikke har nogen partner, Han har hverken søn eller hustru, og Han er det samme Evige Væsen Som er uforligneligt. Og der er ingen lig Ham, ingen er Hans lige med hensyn til egenskaber, Hans magt vil aldrig aftage. Han er nær, dog fjern – langt borte, dog tæt på ... Han er den højeste af de høje, dog kan man ikke sige, at der er nogen under Ham, der er længere borte end Han. Han er i himlen, men man kan ikke sige, at Han ikke er på jorden. Han forener i Sig alle de bedste egenskaber og viser de dyder, som i sandhed er prisværdige. Han er alle gode egenskabers kilde, Han er den Almægtige. Alt godt udspringer fra Ham, og til Ham vender alle ting tilbage, al ejendom tilhører Ham, i Ham forenes alle fremragende egenskaber. Han er fejlfri, uden svagheit. Han er enestående i Sin ret til at blive lovprist af alle, som er på jorden eller tilhører himlen.

(Roohani Khazain Vol. 20: Al-Wasiyyat, s. 10-11)

DEN GUDDOMMELIGE TILSYNEKOMST

Den, der ikke er fri for tvivl, er heller ikke sikker på at undgå straf. Den, der er så ulyksaglig, at han ikke ser Gud i denne verden, får også mørkets afgrund som sin skæbne i det hinsidige. Gud siger:

»Men den, som var blind i denne (verden), han skal også være blind i den kommende ...« (17:73)

(Roohani Khazain Vol. 13, s. 65: Kitab al-Bariyya, s. 47)

GUDS BEHANDLING AF DEM, DER ER TROFASTE MOD HAM

Sandelig, Almægtig er Gud, Hvis tilhængere ikke går tabt, dvs. de som kommer til Ham med kærlighed og trofasthed. Fjenden praler med, at han vil tilintetgøre dem med sin ondskab, og den som har onde hensigter sværger på at gøre en ende på dem. Tåbe, siger Gud, vover du at kæmpe med Mig? Og ydmyge den, som er Mig dyrebar? Sandelig, der sker ingenting på denne jord med mindre det er bestemt i himlene, og ingen jordisk hånd kan række længere end det er bestemt for den i himlene. Derfor er de, som lægger onde og grusomme planer, i høj grad tåber og husker i deres afskyelige og skamløse sammensværgelser ikke på det Højeste Væsen, uden Hvis udtrykkelige bestemmelse et blad ikke kan falde. Derfor bliver de ved med at have modgang og hindres i deres mål, og de retledte bliver ikke skadet af deres ondskab. I stedet for bliver Guds tegn vist klart og folks forståelse af Guds veje øges. Den Almægtige Gud, Som øjnene ikke kan se, manifesterer Sig sandelig ved Sine forunderlige veje.

(Roohani Khazain Vol. 13, s. 19: Kitab al-Bariyya, Muqadama s. 1)

Gud er himlenes og jordens lys. Alt lys som kan ses, om det er højt eller lavt, om det tilhører sjæle eller hører til kroppe, er selvstændigt eller tilføjet, om det er skjult eller tydeligt, om det er subjektivt eller objektivt, så er det kun Hans nådegave. Dette er et tegn, som viser, at

Guds gavmildhed omfatter alting. Han er kilden til al nåde og det endelige ophav til alt lys, kilden til al barmhjertighed. Hans Væsen er universets støtte og tilflugtssted for alle, høj og lav. Det er Han, Som bragte alting ud af intethedens mørke og skænkede alle ting deres eksistens. Intet andet væsen end Han eksisterer ved Sig selv eller er evigt, alle andre væsener modtager Hans nåde. Jord og himmel, mennesker og dyr, stene og træer, sjæle og legemer, alle opretholdes de ved Hans nåde.

*(Roohani Khazain Vol. 1, fodnote s. 191-192:
Braheen-e-Ahmadiyya, fodnote 11)*

Al pris tilkommer Ham, Som er Evig,
Ingen er Hans lige, ej heller nogen lig Ham.
Han forbliver for stedse, alt andet er forgængeligt,
At elske andre end Ham er ren og skær blændværk.
Han alene er mit hjertes længsel, jeg kender ingen anden.
Mit hjerte udbryder: Hellig er Han i Hvis åsyn jeg er.
Han sørger for alle, Hans nåde er åbenbar.
I Ham alene ligger vor trøst, Han alene er os dyrebar.
Uden Ham kan vi ikke leve, alt andet er falsk.

Velsignet være denne dag, Hellig er Han, i Hvis åsyn jeg er.
(Roohani Khazain Vol. 12, s. 319f: Mahmud Ki Amin, s. 3)

Jeg taler sandhed og intet andet end sandhed. Hvis sjæle er forlenet med et inderligt ønske om at søge, og hjerter tørster efter viden, så vil menneskeheden hige efter at opdage den sti og den vej. Men hvordan kan man få adgang til den sti, og hvordan kan sløret løftes? Jeg forsikrer alle søgende om, at det er Islam alene, som giver det glade budskab om vejen. De andre trosretninger har for længe siden lukket af for åbenbaring fra Gud. Så vær forvisset at det ikke er Gud, som har sluttet åbenbaringen. Men det er mennesket, som for at retfærdiggøre sit afsavn dækker sig bag denne falske undskyldning. Indse fuldt ud, at ligesom det ikke er muligt at se uden øjne, høre uden ører eller tale uden tunge, så er det heller ikke muligt at se vor Elskede Gud uden den Hellige Korans hjælp. Jeg var ung en gang. Nu er jeg gammel. Men jeg har ikke fundet nogen, som – uden at have adgang til denne rene kilde, Koranen – har drukket af en så åbenbar og klar vejlednings bæger.

*(Roohani Khazain Vol. 1, fodnote s. 191-192:
Braheen-i-Ahmadiyya 2. del)*

Se, hvor klart lyset er fra Gud,
Som er den endelige kilde til alt lys.
Hele universet er forvandlet til et reflekterende spejl,
så øjnene kan se Ham.

I nat blev jeg så urolig, mens jeg betragtede månen.
I månens skønhed var der spor af min Elskedes skønhed.

Under indflydelse af den fortærende skønhed
er mit hjerte i en tilstand af oprør.
Nævn ikke tyrkens eller tartarens skønhed.

O min Elskede! Hvor er Din skabende magt
dog lagt for dagen overalt.
Hvilken vej jeg end ser, finder jeg,
at den vej fører til Dit Åsyn.

I solens kildevæld er der vidnesbyrd
om Din magts strømme.
Hver stjerne blinker med Din storhed.

Med Din egen hånd har Du drysset salt
på forpinte hjerter,
som får kvalfulde skrig til at lyde
fra længselsfulde elskende.

Hvilke gådefulde egenskaber har Du udstyret
hver eneste partikel med?
Hvem kan læse sig igennem de omfangsrige beretninger
om disse hemmeligheder?

Ingen kan fatte den endelige udformning af Din skabelse.
Hvem kan løse denne uudgrundelige gådes spind?

Det er Din skønhed, som er essensen i enhver skønhed.
Hver blomst som blomstrer frem låner sin farve
fra Dine egenskabers pragt.

De forklarede berusende øjne hos alle,
som er forlenet med skønhed,
minder én hvert øjeblik om Dig.
Hver krøllet loks pegende finger vender i retning mod dig.

(Roohani Khazain Vol. 2, s. 52:

Surma-e-Chashma-e-Arya, s. 4, fra digtet »En hymne til Gud«)

Guds enhed er et lys, som kun oplyser hjertet efter at alle guddomme er forkastet, hvad enten de tilhører den indre eller den ydre verden. Det gennemtrænger hver lille del af et menneskes væsen. Hvordan kan dette ske uden hjælp fra Gud eller Hans Sendebud? Det påhviler kun mennesket at dræbe sit ego og vende ryggen til djævelsk stolthed. Han skal ikke prale af at være blevet løftet op i kundskabens vugge, men betragte sig selv, som om han er en uvidende person og hengive sig i bøn. Så vil Enhedens lys komme over ham fra Gud og give ham nyt liv.
(*Roohani Khazain Vol. 22, s. 148: Haqiqatul-Wah s. 144*)

DEN HELLIGE PROFET (Guds fred og velsignelse være over ham)

Det ophøjede lys, som blev skænket mennesket, dvs. de bedste blandt dem, blev ikke delt med englenerne eller stjernerne, ej heller var det i månen eller i solen eller i havene og floderne, det kunne ikke findes i rubiner eller smaragder, ej heller i safirer eller i perler: det var ikke i nogen jordisk eller himmelsk genstand. Det var kun i det bedste menneskes besiddelse, manifesteret på den mest fuldkomne måde i skikkelse af vor herre og mester, Muhammad, den udvalgte, den øverste af alle profeter, leder for dem, som lever (i Guds åsyn). Således blev det lys skænket dette menneske og til en vis grad på samme måde til alle, som på deres forskellige måder er lig ham ... Ophøjet nåde fandtes i sin mest perfekte og fuldendte manifestation hos vor herre og mester, den ulærde Profet, den sanddru, den hvis sandhed er bevidnet, Muhammad, den udvalgte, fred være over ham.

(*Roohani Khazain Vol. 5, s. 160-162:
Ayena-e-Kamalat-e-Islam, s. 160f*)

Jeg ser altid med undren på denne arabiske Profet hvis navn er Muhammad, tusindvis af velsignelser og fred være over ham. Hvor ophøjet var hans position! Man kan ikke fatte den yderste grænse for hans rang, og det er uden for menneskets fatteevne til fulde at forstå hans forædlende egenskabers dybde og gennemtrængende kraft. Ak, den rette anerkendelse er ikke kommet hans ophøjede rang til del. Den enhed, som var forsvundet fra verden, blev bragt tilbage ved denne

selv samme tapre forkæmper. Han elskede Gud på det inderligste, således at hans sjæl var opslugt af dyb medfølelse med menneskeheden. Derfor ophøjede Gud, Som kendte hans hjertes skjulte storhed, ham over alle Profeterne og alle mennesker i fortid og fremtid og opfyldte hans inderste ønsker i løbet af hans levetid.

(Roohani Khazain Vol. 22: Haquqatul-Wahi s. 115-116)

Vor Hellige Profet (Guds fred og velsignelser være over ham) forener alle Profeternes navne i sig, for han har alle de ædle egenskaber, som vi finder hver for sig i alle de andre profeter. Således er han både Moses og Jesus, han er Adam, han er Abraham, han er Josef og han er også Jakob. Gud viser det i følgende vers:

»... følg derfor deres retledning.« (6:91)

Dette betyder: O Guds Profet, forén i dig alle profeternes forskellige budskaber! Dette viser, at alle profeternes fremragende egenskaber var forenet i den Hellige Profet (Guds fred og velsignelser være over ham). Selve navnet Muhammad peger faktisk henimod dette, idet det betyder »den der lovprises overordentlig meget«. Men det er kun forståeligt, såfremt det er givet, at alle profeternes bedste dyder og særlige egenskaber er forenet i ham.

(Roohani Khazain Vol. 5, s. 343: Ayena-Kamalat-e-Islam)

Jeg er blevet skænket forståelse af, at af alle Sendebudene er den, som gav det mest fuldkomne og klareste budskab fuldt af visdom, og som udviste de ædleste menneskelige egenskaber, den Hellige Profet Muhammad, vor herre og mester (må Allahs fred og velsignelser være over ham).

(Roohani Khazain Vol. 17: Arbaeen nr. 1, s. 3)

Hvis vi ærligt og retfærdigt undersøger alle de tidligere profeter, ser vi, at Muhammad, Islams Hellige Profet, fremstår som den tapreste blandt dem, den som fuldt ud besad alle gode egenskaber og var mest elsket af Gud.

(Roohani Khazain Vol. 12: Siraj-ul-Muneer s. 72)

Der skete en ganske usædvanlig begivenhed i Arabiens ørken, da hundreder og atter hundreder af døde blev levende på få dage, og de som var moralsk fordærvede gennem generationer antog guddommelig farve. De blinde begyndte at se og de stummes tunger begyndte at flyde med guddommelig visdom. Der skete en sådan revolution i verden, som endnu ingen havde hørt eller set før. Indser I, hvad dette var? Alt dette skete på grund af bønner i mørke nætter fra den, som var helt og aldeles fortabt i Gud. Dette skabte et oprør i verden og frembragte så vidunderlige ting, at det syntes umuligt fra en ulærd hjælpeløs persons side. O Gud, send velsignelser og fred over ham og hans disciple i forhold til hans omsorg og lidelse for Islams folk og lad Din nådes lys strømme ned over ham for altid.

(Roohani Khazain Vol. 6: Barakatud Dua s. 10)

DEN FORJÆTTEDE MESSIAS' MISSION

I en drøm så jeg at folk søgte en fornyer. En af dem trådte frem, pegede i retning af mig og sagde: »Dette er den mand, som elsker Guds Sendebud«. Hermed mente de, at den vigtigste egenskab hos ham, der var bestemt til at være fornyeren, var kærlighed til den Hellige Profet (Guds fred og velsignelser være over ham), og ifølge dem opfyldte jeg i sandhed denne betingelse.

(Roohani Khazain Vol. 1, s. 528, underfodnote, Braheen-e-Ahmadiyya)

Verden kan ikke tage imod mig, fordi jeg ikke tilhører denne verden. Men de som er forlenet med en vis overjordiskhed er dem, som tager imod mig. Den som forkaster mig forkaster Ham Som har sendt mig, og den som er podet til mig er podet til Ham, Hvis stedfortræder jeg er. Jeg bærer en fakkell, som vil oplyse alle dem, som kommer mig nær, men han som nærer mistænksomhed og tvivl og løber bort vil ende i mørke. Jeg er denne tidsalders uindtagelige fort, enhver som træder ind i min menighed bliver beskyttet mod tyve, røvere og ørkenens vilde dyr.

(Roohani Khazain Vol. 3, s. 34: Fatah Islam s. 34)

Jeg kalder den Almægtige Gud, Som holder mit liv i Sin hånd til vidne på, at sammenlignet med enhver anden sjæl har Han forlenet mig med meget større evne og adgang til forståelsen af den dybere visdom i den Hellige Koran. Hvis nogen af Maulvierne (de ortodokse muslimske lærde), som er i opposition til mig, som svar på mine gentagne opfordringer havde forsøgt at overgå mig med hensyn til udlægningen af den Hellige Koran, så ville Gud bestemt have tilintetgjort hans forsøg og stillet hans uvidenhed til skue. Derfor er den forståelse af Koranen, som er blevet skænket mig, et tegn fra Allah, den Strålende, og jeg tror fuldt og fast på Allahs nåde, så verden snart vil begynde at indse, at jeg er sandfærdig med hensyn til denne påstand.

(Roohani Khazain Vol. 2, s. 41: Siraj-ul-Muneer s. 41)

Jeg er ikke alene. Den ædle Herre er med mig. Ingen kunne være nærmere ved mig end Han. Det er kun ved Hans nåde, at jeg er blevet skænket en elskende sjæl og altid vil være parat til trods lidelser at tjene Hans sag, således at jeg med iver og oprigtighed vil kunne udføre tjenester for troens sag på bedste vis og føre store (åndelige) togter til sejr for Islams sag. Han har givet mig til opgave at fuldføre alt dette, og ingen kan holde mig tilbage fra at forfølge denne sag.

(Roohani Khazain, Vol. 5, s. 35: Ayena-e-Kamalat-e-Islam s. 35)

Det skulle have været nok for en retfærdig person at iagttage, at Gud lod sådanne velsignelser falde ned både indvendigt og udvendigt på min krop og min sjæl, så jeg ikke har tal på dem. Jeg var ung, da jeg hævdede at have modtaget guddommelig åbenbaring. Nu er jeg blevet gammel. Mere end tyve år er gået, siden jeg fremsatte mine påstande. Mange kære venner, der er yngre end jeg, er døde, men Han har skænket mig denne modne alderdom. Han er vedblevet med at være min Vejleder, og Han alene har været tilstrækkelig til at hjælpe mig ud af alle vanskelige situationer. Sig mig, er dette karakteristisk for dem, som fejlagtigt tillægger Gud noget?

(Roohani Khazain Vol. 11, s. 50: Anjam-e-Atham)

FORMÅLENE MED AT STIFTE BEVÆGELSEN

O venner, som har indgået en pagt med mig. Gid Gud måtte gøre mig og jer i stand til at gøre alt, hvad der behager Ham. I dag udgør I et lille antal og bliver behandlet med foragt. I gennemgår en lang prøvelsernes tid. Ifølge Hans fastlagte planer var det fra umindelige tider befalet af Gud, at der ville blive udfoldet anstrengelser fra alle sider for, at I skulle vakle. I vil blive plaget på alle måder, og I må udholde alle slags tale. Enhver, som gør jer fortræd med sin tunge eller sin hånd, gør det i den tro, at han gør det i Islams tjeneste. Således vil I også blive prøvet fra himlen, så I bliver udsat for prøvelser på enhver mulig måde. Hør derfor! For jer ligger vejen til sejr ikke i retning af tør logik, som I muligvis vil benytte, eller i at gengælde hån med hån eller mishandling med mishandling. Hvis I følger en sådan vej, bliver jeres hjerter forhædede, og I vil ikke have andet tilbage end ord, som Gud den Almægtige væmmes ved og ser ned på med afsky. Opfør jer derfor ikke sådan, at I bliver genstand for to forbandelser: Forbandelsen fra mennesker og forbandelsen fra Gud.

(Roohani Khazain Vol. 3, 3. 546-548f: Azala-e-Auhaam s. 446)

Tænk aldrig et øjeblik på, at Gud vil lade jer gå tabt, I er sandelig et frø der er plantet i jorden med selve Guds hånd. Således, siger Gud, vil dette frø spire og vokse og forgrene sig i alle retninger og blive til et mægtigt træ.

»Så velsignet være han, som stoler på Guds ord og ikke frygter prøvelser ind imellem. Husk, det er vigtigt med prøvelser, således at Gud derved kan skelne, hvem af jer der er sand og hvem af jer der er falsk med hensyn til sit Bai'et løfte. Han, som snubler under en prøvelse, skader ikke Gud det mindste, og hans slette skæbne vil til sidst føre ham til helvede. Gid han ikke var født. Med hensyn til dem, som er trofaste til det sidste, hvor meget de end er blevet stillet over for ulykker og har gennemgået perioder med store rystelser og angst og bæven, de som er blevet hånet og leet af af hele nationer og som verden behandler med ren og skær foragt, de er det, som bliver sejrrige til sidst, og velsignelsernes porte vil blive slået på vid gab for at byde dem velkommen.

Således har Gud belært mig, da han talte til mig, at jeg gør det klart for dem der følger mig, at det er troen hos sådanne mennesker, hvis tro ikke rummer spor af verdslige motiver eller er plettet af fejhed eller hykleri, som aldrig kan undgå at være i overensstemmelse med kravene om lydighed på alle niveauer. Sådanne er de mennesker, der er elsket af Gud. Det er om dem Gud siger, at de vandrer ad sandhedens vej.

(Roohani Khazain Vol. 20, s. 309: Al-Wasiyyat s. 11)

Lyt alle I, som regner jer selv for at være af min menighed. Det er kun når I i sandhed vandrer ad retfærdighedens sti, at I vil blive regnet som min menighed i himlen. Så forret jeres bønner fem gange om dagen inspireret af sådan ærefrygt for og bevidsthed om Gud den Almægtiges nærvær, som om I kunne se Ham med jeres egne øjne. Hold også oprigtigt fastedagene og opfyld de særlige betingelser. Enhver, som har adgang til Zakat, skal betale Zakat. Ligeledes må enhver, for hvem pilgrimsfærd er obligatorisk og som ikke har nogen grund til at blive fritaget, foretage denne. Udfør gode gerninger på høflig vis og forkast det onde med afsky. Husk at ingen af jeres handlinger, med mindre de er retfærdige, nogensinde vil indgå i Guds tanke. En handling er kun god, når den udspringer af frygt for Gud. Det vil ikke blive tilladt, at nogen som helst handling, som har denne årsag, går til spilde. Det er uundgåeligt, at I bliver prøvet med forskellige prøvelser af smerte og ulykke ligesom de trofaste før jer blev prøvet. Så vær altid varsomme, så I ikke snubler. Jorden kan ikke skade jer, så længe I har faste bånd til himlen. Hvis sorgen nogensinde rammer jer, rammer den jer snarere ved jeres egne handlinger end ved jeres fjenders. Hvis I mister al ære på denne jord, vil Gud skænke jer evig ære i himlen. Så forlad Ham ikke. I kan ikke undgå at lide smerte ved deres handlinger, og I vil blive berøvet opfyldelsen af mange af jeres mål. Men vær ikke tungsindige, Gud prøver jer blot, om I er trofaste mod Hans sag eller ej. Hvis I ønsker, at selv engle skal prise jer i himlen, så må I lide på Allahs vej med værdighed og ikke tabe modet, høre skældsord og være taknemmelige. Bryd ikke jeres bånd (med Gud) trods frustration. I er det sidste folk, som Gud har oprejst, så udfør sådanne gudsfrygtige handlinger, at de når op til de allerhøjeste mål af gode egenskaber.

(Roohani Khazain Vol. 19, s. 17: Kashti Nooh s. 15)

Dræb ikke sandhed ved stædigt at holde fast ved uretfærdighed. Akcepter sandheden, selv om du modtager den fra et barn. Ligeledes når I indser, at jeres fjende har ret, så giv straks afkald på jeres tørre argumentation. Hold fast ved sandhed og bær sandt vidnesbyrd. Husk hvorledes den Strålende Gud advarer jer:

Undgå afskyeligheden af afguder og lad være med at lyve, hvilket ikke er mindre syndigt end afgudsdyrkelse. Alt hvad der vender jer bort fra jeres sande mål, er en afgud på jeres vej. Bær sandt vidnesbyrd selv om det skulle være mod jeres fædre eller brødre eller venner. Lad ikke vrede mod nogen forhindre jer i at udvise retfærdighed.

Lad være med at behandle hinanden med gerrighed, bær ikke nag, vær ikke jaloux eller koldhjertede. Den Hellige Korans budskab kan deles i to hovedkategorier. Den første er Guds enhed og kærlighed og lydighed mod Ham, ophøjet være Hans navn. Den anden er at behandle jeres brødre og medskabninger med venlighed.

(Roohani Khazain Vol. 3, s. 550: Izala-e-Auham 2. del s. 450)

Ret jer efter sandheden og hold fast ved den. Han ser, hvad der er i jeres hjerter. Kan mennesket nogensinde bedrage Ham? Kan svindel være af nogen som helst nytte mod Ham?

(Roohani Khazain Vol. 3, s. 549: Izala-e-Auham 2. del s. 449)

Hvis I ønsker, at Gud skal finde behag i jer i himlen, så forén jer og vær ét som to brødre med den samme moder. Den ædleste blandt jer er han, som tilgiver sin broders synder mere end andre, og forbandet er han, som er hårdnakket og ikke tilgiver. Han har intet til fælles med mig. Lev i frygt, for at I ikke skal være forbandet af Gud. Han er hellig, og Han er en ivrig vogter over Sine elskede. Den onde kan ikke nå Hans nærhed, den overlegne kan ikke nå Hans nærhed, ej heller tyrannen eller den som bryder tilliden. Ej heller kan han, som ikke er parat til at ofre alt for Hans navns ære, eller de, som falder for verdens goder ligesom hunde og myrer og gribbe, og som befinder sig godt med verdens overflod. Hvert urent øje er fjernt fra Ham, hvert urent hjerte kender Ham ikke. De som pines for Hans sag vil blive udfriet fra

helvedes ild. Den som græder for Ham vil le til sidst, og de som kæmper sig væk fra verden for Hans skyld vil møde Ham. Vær Allahs venner med hele jeres hjerte i al oprigtighed og vind Hans nærhed med stedse voksende iver. Vis venlighed mod dem, som er underordnet jer, mod jeres koner og jeres mindre heldige brødre, således at I må blive vist venlighed i himlen. Vær i sandhed Hans således at Han kan tilhøre jer.

(Roohani Khazain Vol. 19, s. 14-15: Kashti-e-Nooh s. 12-13)

ADVARSLER

Jeg advarer min menighed om at undgå overlegenhed, fordi overlegenhed i høj grad er Gud modbydelig, herlighedens Herre. I indser måske ikke helt, hvad overlegenhed er. Så lær det af mig, fordi jeg taler med Guds ånd.

Enhver, som ser ned på sin broder, fordi han anser sig selv for mere lærd, klogere eller mere fuldendt end han, er overlegen. Han er overlegen, fordi han anser sig selv for noget, i stedet for at betragte Gud som kilden til al visdom og kundskab. Har Gud ikke magten til at forstyrre ham mentalt og i stedet for skænke mere kundskab, visdom og snille til hans broder, som han ser ned på? På samme måde er han også overlegen, som ser ned på sin broder, når han tænker på sin rigdom eller høje stilling. Han er overlegen, fordi han har glemt, at denne stilling og storhed blev skænket ham af Gud. Han er blind og indser ikke, at Gud har magt til at ramme ham med en sådan ulykke, at han pludselig bliver den laveste blandt de lave – og desuden har Han magten til at skænke større rigdom og fremgang til hans broder, som han anså for ringe. Og fremdeles er den person overlegen, som er stolt over sit bedre helbred eller sit smukke udseende eller sit tiltalende ydre eller sin styrke eller tapperhed og hånlige latterliggør sin broder og driller ham og kalder ham ved latterlige navne. Som om det ikke var nok, nævner han hans fysiske mangler. Grunden er den, at han er uvidende om eksistensen af Gud, Som har magt til pludselig at påføre ham sådanne fysiske mangler, så han har det meget værre end sin broder.

(Roohani Khazain Vol. 18, s. 402: Nuzul Masih s. 26)

AT TÆNKE ONDT OM ANDRE

At tænke ondt og tillægge andres handlinger forkerte motiver er en syg og forvrænget holdning hos et menneske, som ødelægger sin tro og retskaffenhed og fortærer den lige så hurtigt som flammende ild fortærer en krudttønde. Når sådanne sygelige folk gør Guds profeter til mål for deres anklager og tænker dårligt om dem, bliver Gud deres fjende og rejser Sig til forsvar for Sine profeter. Han vogter Sine kæres ære med en nidkærhed uden sidestykke. Da jeg blev bagtalt og angrebet på forskellige måder, greb Guds samme beskyttende nidkærhed ind til forsvar for mig.

(Roohani Khazain Vol. 20: Al-Wasiyyat s. 26, fodnote)

Jeg siger jer i sandhed, at den vane at tænke ondt om andre er en stor sygdom, som ødelægger et menneskes tro, drager ham bort fra sandheden og gør hans venner til fjender. For at opnå en Siddeeqs strålende egenskaber (Siddeeq er en betegnelse der er brugt i den Hellige Koran og angiver en åndelig rang, der er næsthøjest i forhold til profeters), er det nødvendigt, at et menneske helt undgår at tænke ondt om andre. Hvis han uforvarende kommer til det, skal han straks angre og blive ved med at søge tilgivelse og bede til Gud om, at han må blive beskyttet mod at begå denne dumhed igen og frelses fra dens følger. Denne åndelige sygdom bør ikke tages let. Det er en højst farlig sygdom, som hurtigt ødelægger sit offer.

(Malfoozat Vol. 1, s. 356)

Det er rigtigt for jer at have medfølelse med andre og rense jer, således at I derved til en vis grad kan få del i den Hellige Ånds egenskaber. Husk på at man ikke kan nå til sand retfærdighed uden den Hellige Ånd. Forkast i det hele taget de grundlæggende dyriske ønsker i jer og følg vejen til Guds behag, om end den er den smalleste og vanskeligste af alle. Vær ikke forlibt i verdslige glæder, fordi de fører jer bort fra Gud. Den lidelse, som behager Gud, er bedre end den glæde, der ikke behager Ham. Den sejr, som behager Gud, er bedre end sejren, som vækker Hans mishag. Opgiv den kærlighed, som bringer jer nær til

Allahs vrede. Hvis I kommer til Ham med et rent hjerte, vil Han hjælpe jer på enhver måde, og ingen fjende vil kunne skade jer.
(*Roohani Khazain Vol. 20, s. 307: Al-Wasiyyat s. 9*)

»Retfærdighedens klædning« er et udtryk fra den Hellige Koran. Det viser, at åndelig skønhed og pryd kun kan opnås ved retfærdighed. Og retfærdighed betyder, at en person efter bedste evne skal udføre sine hverv med hensyn til sine evner og trospagt med Gud som en hellig pligt. Han skal også være fuldt opmærksomhed på, hvad han skylder sine medmennesker og alt hvad der er skabt af Gud som en pligt der er pålagt ham. Han skal efter bedste evne vandre ad retfærdighedens sti indtil mindste detalje.

(*Roohani Khazain Vol. 21, s. 210: Braheen-e-Ahmadiyya 5. del, s. 210*)

Den Gud (som den Hellige Koran omtaler) er en yderst trofast Gud, Som gør vidunderlige ting for dem, som er trofaste mod Ham. Verden har til hensigt at ødelægge dem (der er trofaste mod Ham), men Han Som er ven med dem befrier dem fra enhver fare og skænker dem sejr på ethvert felt. Hvor enestående heldig er han, som aldrig bryder sine bånd med Ham.

(*Roohani Khazain Vol. 19, s. 20: Kashti Nooh s. 20*)

ÅBENBARING

Når Gud den Almægtige har i sinde at meddele Sin tjener noget, der hører til det ukendtes rige - om Han gør det som svar på Sin tjeners bøn eller af Sig Selv - så bringer Han ham i en slags bevidstløshed, og pludselig mister han forbindelsen med sine omgivelser. I den tilstand mister han fuldstændig bevidstheden endog om sin egen eksistens. Som en dykker, der dykker ned til bunden af et bassin, er han fuldstændig under vand og druknet i en tilstand af uselvskhed, uvidenhed og ubevidsthed. Når han til sidst bryder overfladen som en dykker, med hvem han i stor udstrækning deler sin oplevelse, og kommer fra denne tilstand af uvidenhed, bliver han bevidst om en genklang i sig.

Efterhånden som denne genklang svinder hen, bliver han bevidst om tilstedeværelsen af den behageligste, mest velafbalancerede og smukkeste forbindelse inden i sig. Og denne oplevelse er så besynderlig og ophøjet, at det ligger uden for ens evne at beskrive den i ord. Det er denne oplevelse, som for et menneske afslører eksistensen af en rindende flod af indre visdom. Det er ved denne oplevelse af nær-bevidstløshed, at en Guds tjener modtager svar fra Gud på sine bønner i en meget smuk og behagelig stemning. Som svar på hvilket som helst spørgsmål, der former sig i den tilstand af halv-bevidstløshed, afslører Gud så dyb viden for ham, som det er umuligt for et menneske at opdage på anden måde. Dette i sig selv resulterer i, at han får større tro på Gud og en bedre forståelse af Hans forunderlige veje. Menneskets bøn og Guds svar herpå ved manifestation af, at Han er den sande genstand for tilbedelse, er en oplevelse, som gør mennesket i stand til at se Gud, som om han så Ham i selve denne verden. Således begynder han at tilhøre begge verdener samtidigt.

(Roohani Khazain Vol. 1, s. 260-262 fodnote: Braheen-e-Ahmadiyya)

I en anden slags åbenbaring, som ikke har noget at gøre med hjertets subjektive oplevelse, hører man en stemme udenfor, som om nogen taler bag ved et forhæng. Denne stemme er meget behagelig og munter og taler i et ret rask tempo, mens den fylder ens hjerte med henrykkelse. Et menneskes sind har måske været i dybe tanker, når denne stemme pludselig høres. Efter at have hørt stemmen, undrer han sig over, hvor den kom fra, og hvem det var som henvendte sig til ham. Så kigger han frem og tilbage som en overrasket person, og så begynder han at indse, at stemmen kom fra en engel. Denne ydre stemme høres ofte og bringer et glad budskab på et tidspunkt, hvor man har været usædvanlig bekymret og tynget af sorg over et eller andet problem.

(Roohani Khazain Vol. 1, s. 287: Braheen-e-Ahmadiyya)

Det er bestemt således, at den som har et vist mål af lys vil blive yderligere oplyst. Og den som ingenting har skal ikke få noget. Den som er oplyst af evnen til at se er den, som har nytte af solens lys. Ligesom den som ikke ejer synsevnen lys vedbliver med at være ude af stand til at se solens lys. I sandhed, et menneske, som er mindre oplyst indvendig,

er også mindre oplyst udvendig. Den, som er forsynet i rigeligt mål med indre lys, vil også i højere grad få mere nytte af det ydre lys.
(*Roohani Khazain Vol. 1, fodnote s. 195-196: Braheen-e-Ahmadiyya*)

Gud den Almægtige har delt Sit vidunderlige univers i tre kategorier. For det første den verden, som er åbenbar og kan opfattes gennem øjne og ører og andre sanseorganer, direkte eller indirekte ved hjælp af instrumenter.

For det andet den verden, som er skjult og som kan forstås ved deduktiv ressoneren og antagelse.

For det tredje den verden, som ligger endnu længere væk end den skjulte verden, der er så vanskelig at fatte og næsten uden for forestillingsevns rækkevidde. Det er meget få, som er klar over dens eksistens. Det er en fuldkommen mørk verden, som ikke kan fattes ved deduktion, men som man kun kan forestille sig. Man kan kun få adgang til den ved hjælp af åndelig vision eller åbenbaring eller et ord fra Gud og ikke ved andre midler. Ligesom det er klart ud fra Guds uforanderlige vilje, der er manifesteret i naturen, kan man sikkert slutte, at Gud har forsynet mennesket med sanseapparatet til at forstå de ovennævnte to kategorier af Sin skabelse; på samme måde må Han have forsynet mennesket med sanseapparatet og evnerne til at fatte den verden af Sin skabelse, som er nævnt under den tredje kategori. Og det sanseapparat (som vi allerede har nævnt) omfatter åndelig vision, åbenbaring og Guds ord. Denne kommunikationsmåde kan aldrig anses for at være ude af funktion eller have ophørt helt i nogen som helst tidsalder. Derimod har de, som opfyldte betingelsen, altid fået skænket den og vil fortsat blive skænket den.

(*Roohani Khazain Vol. 2: Surma Chasham-e-Arya s. 127*)

ENGLE

Ved et mere indgående studium af den Hellige Koran erfarer man, at ikke blot til opdragelse og opfostring af mennesket, men også til den åbenbare og skjulte gradvise udvikling af hele universet er det væsentligt med nogle mellemed mellem Gud og Hans skabning. Der er klare

angivelser i den Hellige Koran, der får én til at tro, at de hellige væsener, som er kendt som engle, har særlige forbindelser til adskillige naturkræfter. Nogle af dem styrer med deres specielle egenskaber fænomenet vinde, og andre forårsager, at der falder regn. På samme måde er der atter andre, som er blevet udpeget til at sætte andre kosmiske fænomener i gang på jorden.

(Roohani Khazain Vol. 3, s. 70: Tauzeeh-e-Maram s. 22)

Man skal huske, at ifølge Islam besidder engle ikke evner, der står over dem, som mennesket har. At de har fået tildelt rollen som mellemænd i den fysiske eller åndelige verden er ikke i sig selv ensbetydende med deres overlegenhed. Ifølge den Hellige Koran er de tildelt disse funktioner ligesom tjenerne.

(Roohani Khazain Vol. 3, s. 74: Tauzeeh-e-Maram s. 26)

Hvad der menes med engles nedstigen, kan man måske undre sig over! Så I skal vide, at når der ifølge Guds sædvane nedstiger et sendebud eller en profet eller en muhaddith fra himlen for at reformere menneskeheden, så stiger der uvægerligt sammen med ham sådanne engle ned, som sår vejledningens frø i modtagelige hjerter. De gør dem tilbøjelige til godhed. De bliver ved med at stige ned, indtil uvidenhedens og vantroens mørke er fordrevet ved en ny troens og retfærdighedens dag. Den Hellige Koran taler om dette i følgende vers:

»I den nedstiger englene og ånden på deres Herres befaling (med bestemmelser) i enhver sag. Fred (hersker der) til morgengryets komme.« (97:5-6)

Englenes og den Hellige Ånds nedstigen finder sted, når et menneske med usædvanlige egenskaber indhyllet i Guds ord nedstiger til jorden. Den Hellige Ånd er i særlig grad skænket ham.

(Roohani Khazain Vol. 3, s. 12 fodnote: Fath-e-Islam s. 12, fodnote)

STRÆBEN FOR ALLAHS SAG (JIHAD)

Islam er aldrig gået ind for tvang. Hvis den Hellige Koran, Hadith samlingerne og historiske beretninger undersøges omhyggeligt og så vidt muligt studeres og lyttes til med opmærksomhed, så når man nødvendigvis til den positive konklusion, at påstanden om at Islam har tilladt brugen af sværdet til religionsudbredelse er skammelig og fuldstændig grundløs. Det er faktisk kun dem, som ikke har studeret den Hellige Koran eller Traditionssamlingerne eller pålidelige kilder til islamisk historie fordomsfrit, der har dette synspunkt. Desuden er nogen gået så langt som til at frembringe løgne og hæmningsløst fremsætte grundløse beskyldninger. Jeg ved, at tiden hurtigt nærmer sig, hvor de som hungrer og tørster efter Sandheden vil gennemskue deres bedrag. Kan en religion siges at benytte tvang, når dens Hellige Bog, Koranen, kategorisk forbyder magtanvendelse til udbredelse af troen? Det hedder i den Hellige Koran:

»Der er ingen tvang i religionen«

Kan vi anklage den store Profet for at bruge magt mod andre, efter at han i tretten år dag og nat formanede sine tilhængere i Mekka til ikke at gengælde ondt med ondt men være tålmodige og tilgive? Men da fjendens onde handlinger oversteg alle grænser og alle de forskellige folk omkring ham gjorde en målbevidst anstrengelse for at udrydde Islam, så krævede den egenskab hos Gud at Han altid forsvare sine elskede følgende:

»Lad dem som griber til sværd omkomme ved sværd.«

Ellers tillader den Hellige Koran på ingen måde tvang i religionen. Hvis der på nogen måde var blevet brugt tvang til at vinde konvertitter og vor Hellige Profets tilhængere var resultatet af tvang, ville det have været umuligt for dem under de mange prøvelser at have udvist sådan udholdenhed og oprigtighed, som kun sande troende kan udvise. Loyaliteten og troskaben hos tilhængerne af vor herre, den Hellige Profet (fred være med ham), er så velkendt, at den ikke behøver kommenteres. Det er ingen hemmelighed, at der blandt dem findes eksempler på loyalitet og troskab, som det er vanskeligt at finde magen til i andre na-

tioners historie. Denne skare af trofaste vaklede end ikke i loyalitet og trofasthed selv under truslen af svingende sværd. Derimod udviste de sammen med deres store og Hellige Profet (Guds fred og velsignelser være over ham) en sådan trofasthed, som intet menneske kan klare med mindre han er oplyst af troens lys. Derfor er der ikke brug for tvang i Islam.

(Roohani Khazain Vol. 15: Masih Hindustan Mein, forord s.11-12)

Ingen af de sande muslimer som har levet har nogensinde sagt, at der skulle benyttes magt til udbredelsen af Islam. Derimod har Islam altid blomstret ved styrken af dens storheds dybt rodfæstede egenskaber. De, som har den ære at blive kaldt muslimer og som dog tror, at Islam skal spredes ved magt, har åbenbart ikke nogen viden om den skønhed, som er uløseligt forbundet med Islam.

(Roohani Khazain Vol. 15: Tiryad-ul-Qulub s. 35, fodnote)

BØNNER

Når Guds velsignelser er nær, sørger Han for forudsætningerne for, at bønnerne kan modtages. Hjerter skælver, bliver varmt og begynder at gløde. Men hvis øjeblikket ikke er gunstigt for modtagelse af bønnerne, mangler hjertet den ro, som gør, at det vender sig til Gud. Men hvor meget man end anstrenger sig, svarer hjertet med ikke at vise villighed. Det er sådan, fordi Gud sommetider udøver Sin befaling således at Hans vilje sker, og andre gange akcepterer Han Sine tjeneres bønner.

Det er derfor, jeg ikke nærer meget håb om at mine bønner bliver hørt, så længe jeg ikke fornemmer tegn på Guds villighed. På sådanne tidspunkter underkaster jeg mig under Guds vilje med større glæde, end den jeg får, når min bøn bliver modtaget. Ja, jeg ved, at velsignelserne og frugterne ved denne underkastelse under Guds vilje er langt større.
(Malfoozat Vol. 1, s. 440)

VORE LÆRESÆTNINGER

54. Essensen af vor tro er:

La Ilaha Illalah Muhammadur Rasulullah

Der er ingen Gud uden Allah og Muhammad er Hans Profet.

Vor tro, som vi har i dette liv her på jorden og som vi fortsat vil holde fast ved indtil vi går videre til den næste verden, er den, at vor åndelige leder og herre, Muhammad (Allahs fred og velsignelser være over ham), er profeternes segl og den bedste af Profeterne. Ved hans hånd er religionen fuldkommengjort, og den velsignelse fra Allah er fuldendt, som fører mennesket til den rette vej og videre frem til Gud Selv. Vi har den fuldkommen sikre tro på, at den Hellige Koran er alle de hellige bøgers segl, og ikke en tøddel kan tilføjes eller fjernes fra dens foreskrevne trossætninger, forbud, befalinger og påbud. Der kommer ingen åbenbaring eller ord fra Gud, som kan rette, forkorte eller ændre nogen som helst af den Hellige Korans bud. Hvis nogen har sådanne synspunkter, ophører han efter vor mening med at høre til blandt de troende og bliver derved en vantro.

(Roohani Khazain Vol. 3: Izala-e-Auham)

O I som bebor jorden! O I menneskesjæle som dvæler i øst og i vest! Jeg indbyder jer på den mest indtrængende måde til at acceptere det faktum, at den eneste sande tro i verden i dag er Islam, og at den sande Gud er den Gud, som er blevet nævnt i den Hellige Koran, og at den profet, som har evigt åndeligt liv - han som sidder på herlighedens og renhedens trone - er den Hellige Profet Muhammad, den udvalgte (Allahs fred og velsignelser være over ham).

(Roohani Khazain Vol. 15: Tiryaaq-ul-Qulub s. 7)

SYND

Synd - som sandelig er en gift - fødes, når et menneske mangler lydighed mod Gud og er berøvet Hans kærlighed og Hans hengivne tanker. Et menneskes skæbne, hvis hjerte er blevet koldt over for Guds kærlighed, er - ligesom et træ, der er revet op med rod - ikke længere i stand til at suge livets saft fra jorden. Ligesom sådan et træ gradvist visner og uddør, så overvælder synd hjertet ligesom træets tørhed. Der er ifølge naturens lov tre midler mod denne tilstand af tørhed:

1) Kærlighed, 2) *Istighfar*, dvs. at søge tilgivelse hos Gud. Bogstaveligt betyder det et ønske om at begrave eller tildække og minder én om, at så længe træets rod er begravet i jorden, kan det håbe på at frembringe grønt løv. 3) Det tredje middel er *tauba*, som betyder at vende sig mod Gud i al ydmyghed og suge livets saft og bringe sig nærmere Ham for ved hjælp af retfærdige gerninger at rive sig løs fra syndens omsluttende dække. Tauba kan ikke kun opnås ved ord, tauba kan faktisk kun udvikles fuldkomment ved hjælp af retfærdige gerninger. Alle gode handlinger sigter mod at opnå fuldkommenhed i *tauba*.

(*Roohani Khazain Vol. 12, s. 328: Sirajuddin Isai ke Char Sawalon ka Jawab s. 2-3*)

FRELSE

Læresætningen om frelse (at soning kan opnås ved Jesu korsfæstelse (fred være med ham)), som det forklares i Evangelierne, forkastes af den Hellige Koran. Til trods for at den Hellige Koran bekræfter, at Jesus er en ædel Guds profet, og siger, at han er Ham meget kær og står Ham meget nær, og beskriver ham som ædel og værdig af væsen, så fremstilles han kun som et menneske. Den Hellige Koran tillader i princippet heller ikke den opfattelse, at en syndig persons byrde med hensyn til soningen kan overføres til et andet uskyldigt menneske. På samme måde akcepterer den menneskelige logik heller ikke, at der skulle rejses tiltale mod Per for Pouls forsyndelse. Selv verdslige regeringer har aldrig tilsluttet sig denne opfattelse. Men hvad angår opfat-

telsen af soning, så har aryaerne begået den samme fejl som de kristne. De har også forfejlet målet. Ifølge aryaernes lære er både anger og søgen om tilgivelse fuldkommen uden betydning. Reinkarnation er den foreskrevne straf ifølge aryaernes opfattelse. De tror, at med mindre en person bliver udsat for flere reinkarnationer for at have begået blot en enkelt forbrydelse, så er soning simpelthen umulig.
(*Roohani Khazain Vol. 23, s. 414: Chasma-e-Marifat s. 44*)

LIV EFTER DØDEN

Islam forklarer den enestående læresætning, at i den mellemliggende periode efter døden iklædes enhver sjæl en slags legeme, som er væsentligt for at kunne fornemme glæde eller lidelse. Vi kan ikke nøjagtigt beskrive, hvad dette legeme er lavet af. Men med hensyn til det dødelige legeme ophører det at eksistere. Desuden er der aldrig nogen, der har iagttaget, at den samme legemlige krop er genoplivet i graven. Derimod bliver dette legeme ofte brændt, og af og til bevares lig også på museer eller holdes på anden måde uden for graven i lange perioder. Hvis det var det samme legeme, som skulle genoplives, er det meget sandsynligt, at folk ville have set det ske. Ikke desto mindre fremgår vækkelse af de døde meget tydeligt ved studiet af den Hellige Koran. Derfor er man tvunget til at tro på, at de døde genoplives i sådanne skikkelser, som vi ikke kan se. Det er højst sandsynligt, at det åndelige legeme består af nogle højst forfinede bestanddele af det fysiske legeme. Når sjælen således er blevet forsynet med et legeme, genindsættes de menneskelige sanser. Da dette nye legeme er langt mere forfinedt og æterisk af natur, har det i langt større udstrækning mulighed for at opnå visioner og åbenbaring.

(*Roohani Khazain Vol. 13, s. 70-71: Kitab-ul-Bariya s. 52f*)

SJÆLEN

En nærmere undersøgelse afslører, at legemet er sjælens moder. Sjælen falder ikke ned i en gravid kvindes skød fra det høje. Den er en slags lys eller essens, som ligger skjult i sæd- og ægcelle, og som vokser og udvikler sig sammen med den fysiske udvikling af fosteret. De hellige åbenbaringer fra Gud hjælper os til at forstå, at sjælen skabes i den fostermasse, som begynder at udvikle sig af sæd- og ægcelle i moders liv. Sådan siger Allah i den Hellige Koran: Så omdanner Vi legemet, som har udviklet sig i moders liv, i en ny form og manifesterer endnu en skabelse ud af det som kaldes sjælen. Velsignet være Gud, den fuldkomne Skaber, som ikke har nogen lige.

(Roohani Khazain Vol. 10: Islami Usul ki Filasfi s. 7)

Ligesom en have ikke kan blomstre uden vand, kan en tro heller ikke kaldes levende uden gode gerninger. Det er uden betydning at være troende uden retfærdige gerninger, ligesom gode gerninger uden tro kun er forfængelig stillen til skue. Ifølge Islam er himlen faktisk en genspejling af vor tro og vore gode gerninger. Det er ikke noget nyt, som mennesket får udefra, det er egentlig skabt inden i det. Hvert menneskes himmel fødes af dets egen tro og gode gerninger, og denne himmel begynder mennesket at opleve og nyde i selve dette liv.

(Roohani Khazain Vol. 10: Islami Usul Ki Filasfi s. 76)

GOG OG MAGOGS SANDE NATUR

Gog og Magog er folkeslag, som overgår alle andre ved deres evne til forskellig brug af ild, og de er virkelig foregangsmænd på dette område. Selve deres navne (bemærk: på arabisk kommer *Yajooj* og *Majooj* fra ordet *ajeej*, som betyder ild) viser, at alle deres opfindelser, det være sig skibe, tog eller andet maskineri, drives ved hjælp af ild, og de udkæmper deres kampe med ildvåben. De kan overgå alle andre nationer på jorden ved at bruge ild i deres tjeneste. Derfor kaldes de *Yajooj* og *Majooj*. Derfor er de tydeligvis de europæiske lande, som inden for vi-

denskaben om benyttelse af ild er så dygtige og fremragende og mestrer den til sådan fuldkommenhed, at den ikke behøver udvikles yderligere. Det er de europæere, som blev kaldt Gog og Magog i de gamle skrifter, der blev givet til de israelittiske profeter. Selv Moskva, som var hovedstad i det gamle Rusland, er nævnt deri. Det var forudbestemt, at den Forjættede Messias skulle komme i samme tidsalder som Gog og Magog.

(Roohani Khazain Vol. 14: Ayyamus Sulh s. 182-183)

LYSETS TID

Ligesom man ser frugt komme i sæsonen, således stiger Lyset også ned på det rette tidspunkt. Ingen kan bringe det til at nedstige, før det kommer af egen fri vilje, og ingen kan hindre dets komme, når det begynder at stige ned. Der vil blive stridigheder og uoverensstemmelser, men til sidst vil Sandheden sejre. Sådan er det, fordi dette ikke er menneskeværk, ej heller står det i Adams børns magt. Det er den Almægtige Guds værk, Som veksler årstiderne, skifter tiden og frembringer dagen af natten og natten af dagen. Skønt Han også skaber mørke, er det lyset, som Han virkelig ønsker. Han tillader også, at afgudsdyrkelse vokser, dog er det Enheden, Han elsker at se vinde frem. Det er ikke Hans vilje, at Hans trone skal deles med andre. Lige siden mennesket fra første færd blev født og til det tidspunkt, hvor det ikke eksisterer mere, er det den uforanderlige lov, at Gud er på Enhedens side (troen på Guds Enhed).

(Roohani Khazain Vol. 65: Masih Hindustan Mein s. 65)

O Gud, O alle tings Skaber, Som beskytter mig mod fare,
Du er den Forudseende.
O min Elskede, min Godgører, min Opretholder.

Det er af ren og skær nåde, at Du har valgt mig,
ellers var der ingen dyrebare tjenere i Din hal.

De som plejede at erklære deres venskab forvandlede
sig til fjender.
Men Du har aldrig forladt mig, O ven i nøden.

O min Elskede, Hvis lige ikke findes, mit livs tilflugt.
Du er tilstrækkelig for mig, uden Dig er jeg intet.

Uden Din venlighed ville jeg være blevet til støv.
Så hvordan og hvor dette støv kastes bort, ved kun Allah.

O hvor jeg higer efter, at mit liv, mit legeme og mit
hjerte kan ofres på Din vej.
Jeg kan ikke se, hvorledes nogensomhelst nogensinde
skulle kunne elske som Du.

Jeg har tilbragt mine unge år under Din milde skygge.
Du holdt mig i Dit skød som et spædbarn.

Jeg har aldrig oplevet så stor tiltro til
den menneskelige race som Du besidder.
Der er ingen ven, som kan udtrykke sin medfølelse som Du.

Det siges, at ingen får adgang uden fortjeneste.
Se, uden fortjeneste er jeg blevet skænket en plads
i Din hal.

Du har overvældet mig med så megen gunst og venlighed,
så det ikke kan opregnes før tidens ende.

(Roohani Khazain Vol. 2: Braheen-e-Ahmadiyya, 5. del, s. 127)

DEN HELLIGE KORAN

Den Hellige Koran er en skattekiste, men der er kun få, som ved det.
(*Malfozat Vol. 2, s. 334*)

Den Hellige Koran er så strålende, at intet andet kan overgå den i storhed. Den er *Al-Hakam*, den hvis lovbud er endeligt afgørende. Den er Muhammad, dvs. en samling af al vejledning. Deri findes enhver forklaring, man har brug for. Det er denne bog, som har fået selve kernen i fjendens magt til at skælve og som har besejret den. Den er en Bog, som dækker alting i dybden og rummer viden om, hvad der var og hvad der skal komme. Den kan ikke angribes af falskhed hverken forfra eller bagfra. Den er selve lyset fra Gud den Almægtige.
(*Roohani Khazain Vol. 16: Khutba Ilhamiyya s. 59*)

I skal vide, at den Hellige Korans mest enestående mirakel er det bundløse hav af dyb visdom – de absolutte kendsgerninger, de kilder af viden så rige på filosofi – som vi klart kan fremlægge for alle nationer og folk af alle sprog: Om de er indere, persere, europæere eller amerikanere, hvilket som helst land de tilhører. Koranens mirakel er i stand til at gøre dem forsvarsløse, stumme og helt afvæbnede. Forståelsen af den Hellige Koran bliver åbenbaret, efterhånden som behovet skabes i overensstemmelse med tidernes skiften, og står vagt ligesom velbevæbnede soldater mod de påstande og bagtalelser, der kommer i enhver tidsalder. Havde Koranen været begrænset i omfang med hensyn til hvad den omfatter af solide kendsgerninger og hårfine realiteter, så kunne den ikke regnes for det perfekte mirakel.

(*Roohani Khazain Vol. 3: Izala-e-Auham, 1. del, s. 305*)

Den Hellige Koran er et mirakel, hvis lige aldrig har været eller vil komme. Dens velsignelser og rigdom varer evigt. I en hvilken som helst periode vil den være lige så klar og strålende, som den var i den Hellige Profets tid (fred være over ham). Man bør også huske, at et menneskes tale svarer direkte til omfanget af dets beslutsomhed, dygtighed og fasthed. Jo større et menneskes dygtighed, beslutsomhed og motiva-

tion er, des højere vil kvaliteten af dets tale være. Det samme er tilfældet med åbenbaringer fra Gud. Jo bedre evner den som modtager en åbenbaring har, jo mere ophøjet vil Guds ord være. Af hensyn til den Hellige Profets uhyre beslutsomhed, dygtighed og fasthed var den åbenbaring, som blev skænket ham, den allerstørste. Derfor kan der aldrig fødes nogen lig ham i den henseende.

(Malfozat Vol. 3, s. 57)

Vi taler sandhed og kan aldrig lade være med det: Var den Hellige Profet (Allahs fred og velsignelser være over ham) ikke blevet født, og var den Hellige Koran, hvis mægtige rigdomme vore ældre og åndelige ledere tidligere har været vidne til og vi selv stadig er vidne til i dag, ikke blevet åbenbaret, ville det alene ud fra de bibelske beretningers styrke have været meget svært for os at anerkende Moses og Jesus og andre tidligere profeter som medlemmer af den gudsfrygtige og retfærdige samling af mennesker, som Gud i Sin nåde havde udvalgt og udpeget til profeter. Vi må anerkende, at den Hellige Koran skænker den åndelige nåde, at den spreder sit lys i enhver tidsalder og så ved hjælp af dette fuldkomne lys har overbevist os om, at de tidligere profeter er sande. Og denne nåde er ikke blot vist os, men også alle de profeter, som er fremstået fra Adams tid til Jesu tid (fred være over dem) forud for den Hellige Korans komme.

(Roohani Kahazain Vol. 1: Braheen-e-Ahmadiyya, underfodnote til fodnote s. 290)

Det er de blindes egen skyld; lyset stråler ellers så stærkt, at det skinner med hundrede soles styrke.

Ve sådannes liv på denne jord, som havde adgang til dette lys, men deres hjerter viste sig at være blinde.

(Roohani Khazain Vol. 1: Braheen-e-Ahmadiyya 3. del, s. 274–275, fodnoter til fodnote 2)

Lyt, I som er mig kær!
 Uden Koranen kan mennesket aldrig nå sandheden.
 Den fylder altid hjertet med lys,
 rensrer brystet fuldkomment.
 Hvordan skal jeg klare at prise dens egenskaber,
 se, den skænker endnu et liv til dette liv.
 Se, den skinner frem ligesom en sol i dens zenit.
 Hvordan kan man nogensinde fornægte dens stråleglans.
 Hvert ord af den er et ocean af visdom,
 den får én til at drikke bægre fulde af Guds kærlighed.
 Den er det eneste middel for den lidende,
 det eneste tegn fra Gud, som fører til Gud.
 Den er den eneste vejledningens sol, vi har fundet,
 den er den eneste, vi nogensinde har set,
 der kan holde hjerterne fanget.
 Hvad de end siger, som benægter det, så vrøvler de kun.
*(Roohani Khazain Vol. 1: Braheen-e-Ahmadiyya 3. del, s. 269, fodnote
 til fodnote 2)*

Af alle de åbenbarede Bøger, som findes i dag, er det kun den Hellige Koran, hvis påstande om at være åbenbaret fra Gud er anerkendt ved stærke uimodsigelige argumenter. Det princip, den formulerer omkring frelse, svarer nøjagtig til sandhedens bud og menneskets natur. De læresætninger, den fremsætter, er så fuldkomne og velbegrundede, at de helt og holdent støttes af stærke og ugendrivelige beviser. Dens påstande er ikke baseret på andet end sandheden. Dens lære er ikke forfalsket af afgudsdyrkelse, fornyelse og tilbedelse af levende væsener. Det er en bog, som lægger stor vægt på at vise Guds Enhed og Storhed og understrege fuldkommenheden af den Ene og Eneste Guds egenskaber. Det er en bog, som har den enestående kvalitet, at den fuldkomment og rent er fyldt med læren om Guds Enhed og ikke tillader, at der kan findes nogen som helst form for plet, fejl eller mangel eller fremsættes nogen anden slags nedsættende tale mod den Hellige Skaber. Den ønsker ikke nødvendigvis at påtvinge nogen trossætning. Derimod går det forud for alt, at den forklarer med sådanne argumenter og en sådan logik, at den fastslår sin sandhed. Den beviser sine mål og sit centrale indhold med vægtige forklaringer og stærke beviser. Når den har fremlagt klare argumenter til forklaring af alle de

læresætninger, den nævner, leder den mennesket til en fast overbevisning og fuldkommen forståelse af virkeligheden. Ved en klar forkyndelse fjerner den alle de mangler, urenheder og uregelmæssigheder, som menneskets tro, sædvane, ord og gerninger er angrebet af. Den lærer også alle de regler for god opførsel, som er væsentlige for udviklingen af menneskelige værdier. Den imødegår udfordringen fra alt fordærv med lige så stor styrke som selve det fordærv, der findes i verden i dag. Dens lære er klar, stærk og afbalanceret, som om den var en genspejling af selve naturen og en virkelig kopi af naturens lov. Den er ligesom en lysende sol for det indre øje og for hjertets opfattelsesevne.

(Roohani Khazain Vol. 1: Braheen-e-Ahmadiyya s. 81-82)

VERDENSRELIGIONER

Af alle de læresætninger, som jeg er blevet pålagt at overholde strengt, er der én som særligt er blevet åbenbaret til mig af Gud Selv. Det er læren om at lade være med at kalde de religioner falske, som er blevet åbenbaret af Gud gennem Hans profeter og som har følgende kendetegn: De har fået stor udbredelse i visse dele af verden. Efter at have overlevet alle udfordringer er de blevet almindeligt anerkendt og dybt rodfæstede. De har længe modstået tidens prøvelser og opnået en vis alder og et præg af opfyldelse. Ifølge denne trossætning er sådanne religioner sande i deres inderste væsen, og deres stiftere er absolut sande profeter af Gud.

(Roohani Khazain Vol. 12, s. 256: Tohfa Qaisariya s. 4)

Dette er i høj grad en tiltalende og fredgivende trossætning, som giver grundlag for forsoning mellem nationerne og fremmer en bedre moralsk opførsel. Den lærer os at tro på, at alle profeter er sande, om de så er fremstået i Indien, Persien, Kina eller et hvilket som helst land. Gud har fyldt millioner af menneskers hjerter med ærefrygt og dyb respekt og har sørget for, at deres religioner er blevet dybt rodfæstede.

(Roohani Khazain Vol. 12, s. 259: Tohfa Qaisariya s. 7)

VENLIGHED MOD MENNESKEHEDEN

Den læresætning, vi holder fast ved, er, at vi lægger os på sinde at udvise venlighed mod hele menneskeheden. Hvis nogen ser en hindu-nabos hus i brand og ikke kommer og hjælper til med at slukke branden, erklærer jeg i sandhed, at han ikke hører til mig. Hvis en af mine tilhængere, som har set nogen forsøge at myrde en kristen, ikke bestræber sig på at frelse ham, erklærer jeg i sandhed, at han ikke tilhører os.

(Roohani Khazain Vol. 12, s. 28: Sirajum Nuneer s. 26)

Jeg forkynder til alle muslimer, kristne, hinduer og aryaer, at jeg ikke har nogen fjende i verden. Jeg elsker menneskeheden med den kærlighed, som en medfølelse moder nærer til sine børn, ja endog endnu mere. Jeg er modstander af falske læresætninger, som dræber sandheden. Jeg har pligt til menneskelig forståelse. Min læresætning er at fjerne falskhed. Jeg forkaster hedenskab, forsyndelse, embedsmisbrug, uretfærdighed og umoralskhed.

(Roohani Khazain Vol. 17: Arbaeen 1. del, s. 2)

AHMADIYYATS FREMTID

Jeg erklærer tillidsfuldt og urokkeligt, at jeg har ret, og at jeg med Allahs Nåde vil komme sejrrig ud af denne kamp. Såvidt jeg kan skue med mit langtrækkende syn, ser jeg endelig hele verden dækket af min sandhed, der rykker frem. Tiden er nær, hvor jeg skal vinde en strålende sejr. Sådan er det, fordi en anden stemme taler til støtte for, hvad jeg taler, og der er en anden hånd som virker for at styrke min hånd. Dette opfattes ikke af verden, men jeg ser det. I mig skælver stemmen fra en himmelsk ånd, som lidt efter lidt giver hvert ord jeg taler liv. Der er uro og rejsning i himlen, som ud af en håndfuld støv har formet en marionetfigur, hvis bevægelser styres fra det høje. Alle de, for hvem angerens dør endnu ikke er lukket, vil se, at jeg ikke har min egen frie vilje. Kan de øjne se, som ikke kan genkende et menneske af sandhed?

Kan han regnes for levende, som ikke har nogen viden om denne himmelske kaldelse?

(Roohani Khazain Vol. 3, s. 403: Azalah Auham del II)

Vær forvisset om, at dette er et træ, der er plantet med Guds Hånd. Han vil aldrig tillade, at det går til spilde. Han vil ikke være tilfreds, før Han har set, at det har nået sin fylde. Han vil sørge for, at det bliver omhyggeligt vandet, og vil bygge et beskyttende hegn omkring det. Således vil Gud velsigne mine tilhængere med utrolig fremgang og medgang. Har I ikke prøvet med alle midler? Havde det været menneskeværk, ville dette træ forlængst have været skåret ned og fældet, og der ville ikke have været noget spor tilbage af det.

(Roohani Khazain Vol. 11, s. 46: Anjam-e-Atham)

ENDELIG SEJR

Erfarne mennesker kan være tilbøjelige til at tro, at det er Kristendommen, som måske til sidst bliver udbredt over hele verden, eller måske er det Buddhismen, som til slut bliver fremherskende. Men de tager bestemt fejl i disse gætterier. Husk på! Der sker ikke noget på denne jord, undtagen det er villet i himlen. Og det er Gud i himlen, som åbenbarer for mig, at det til sidst vil være Islam, som besejrer menneskers hjerter.

(Roohani Khazain Vol. 21: Braheen-e-Ahmadiyya del V, s. 427)

For alle Adams børn er der intet andet Sendebud og ingen anden talsmand end den Hellige Profet Muhammad, den udvalgte (Allahs fred og velsignelser være over ham). Så I bør bestræbe jer på at nære sand kærlighed til denne storslåede og ophøjede profet og ikke på nogen måde sætte nogen anden over ham, således at I måske kan være i himlen blandt dem, som har opnået frelse. Husk på! Frelse er ikke noget, som kun er opnåeligt efter døden. Ja, den sande frelse er den, som viser sit lys i selve denne verden. Hvem er den, som er udfriet? Sandelig han, som tror, at Gud er sandhed, og at den Hellige Profet (Allahs fred

og velsignelser være over ham) er talsmanden mellem Gud og menneskeheden. Således tror han også, at der under himlens hvælving ikke er nogen profet lig ham, og at der ikke findes nogen anden bog med Koranens status. Og for ingen anden har Gud bestemt, at han skulle leve for evigt med sit budskab og sin lov, men denne ædle profet lever for stedse.

(Kashti Nooh s. 13)

Hvis man studerer den Hellige Profets liv, forstår man, at Islams Hellige Profet ikke havde nogen dualitet i sin karakter og besad en ren og ædel ånd. Han var altid rede til at ofre sit liv for Gud, nærede ikke blindt håb til mennesker og frygtede dem ikke. Han satte sin fulde lid til Allah. Ved at hengive sig fuldt og helt til Allahs vilje og behag, bekymrede han sig ikke om, hvilke farer han skulle møde eller hvilke lidelser han ville komme ud for fra afgudsdyrkernes side ved at bekendtgøre budskabet om Guds Enhed for verden.

(Roohani Khazain Vol. 1: Braheen-e-Ahmadiyya s. III)

Er det ikke det mest vidunderlige, der er sket, at i en tidsalder, hvor alle verdens store nationer besad finansielle, militære og intellektuelle midler i overflod, fremsatte en fattig forældreløs en så strålende lære, at den med sine afgørende argumenter og ugendrivelige beviser forbløffede enhver modstander! Den viste også fejltagelser og fejl hos sådanne lærde, som i deres indbildskhed pralede af at være store filosoffer og besidde visdom. Selv om han var fattig og hjælpeløs, fik han stor magt og afsatte mangan en konge og erstattede dem med de fattige. Hvis dette ikke er fra Gud, hvad er det så? At besejre og overgå hele verden i visdom, kundskaber og styrke; kan alt dette ske uden Allahs hjælp?

(Roohani Khazain Vol. 1: Braheen-e-Ahmadiyya)

Se, hvordan Islams Hellige Profet over for tusindvis af farer og en skare af fjender og truende modstandere forblev beslutsom og urokkelig i sit krav om at være profet, lige fra begyndelsen til enden. I årevis udholdt han sådanne prøvelser og lidelser, som tog til dag for dag – nok til at få én til at opgive håb om fremgang. Det er ufatteligt, hvis et menneske med skjulte verdslige motiver skulle have udvist så vedholdende og fast udholdenhed. Ikke bare mistede han den støtte, han tidligere havde haft, ved at fremsætte sit krav om profetdømme. Prisen han måtte betale for dette ene krav var, at han måtte stå ansigt til ansigt med tusindvis af stridigheder og opleve, at et stort antal ulykker ramte ham. Han blev – voldsomt forfulgt af trusler om mord – landsforvist fra sit hjemland, hans hjem og ejendele blev ødelagt, og der blev gjort adskillige forsøg på at forgifte ham. De som tidligere ville hans bedste begyndte at nære onde planer mod ham. Venner blev til fjender. I et tidsrum, der syntes en evighed, modstod han tappert så store prøvelser, at de overgår alt, hvad en hykler og bedrager ville kunne klare.
(Roohani Khazain Vol. 1: Braheen-e-Ahmadiyya s. 108)

David (fred være med ham) bekræfter den Hellige Profets storhed og ophøjethed (Allahs fred og velsignelser være over ham), når han i salme 45 siger:

Du er sandelig smukkere end menneskenes sønner.
Trolddomskraft er udgydt over dine læber.
Derfor har Gud velsignet dig til evig tid.

Spænd sværdet om dig, O du mægtige,
med din værdighed og din pragt.

Og drag i din herlighed videre til fremgang.
Gå med ydmyghed og retfærdighed for sandhedens sag,
og din højre hånd vil belære dig om frygtindgydende ting.
(Surma Chashm Arya s. 232-234)

Udgyd Dine endeløse velsignelser og fred over
Mustafa, O Gud,
fra ham modtager vi i sandhed Dit lys.

Min sjæl er evigt bundet til Muhammads sjæl.
Jeg lod mit hjerte drikke i dybe drag af et bæger
fyldt til randen med denne kærlighed.

Denne vor leder, som alt lys udstrømmer fra,
hans navn er Muhammad.
Han er den, som har fortryllet mit hjerte.

Alle profeter er hellige, én mere end de andre.
Fra Gud i det høje er han den ypperste
af alle skabninger.

Højerestående end alle tidligere skinner han
af gode egenskaber som en måne.
Hvert blik fæstnes på ham. Han er sandelig den fuldmåne,
som oplyser mørket.

De som var før ham gav op på halvvejen,
han er den, som styrede sikkert til den bestemte havn.
Gid jeg kan ofre mit liv for hans sag,
han alene er den fuldkomne herre.

Den Elskede, ubegrænset af rummet,
Den højt Elskede i mit hjertes dyb,
bliv vist os af ham (Muhammad),
enestående er hans vejledning.

I dag er han herskeren over det åndelige rige,
den ypperste af alle Sendebudene.

At sige at han er ren og troværdig
er en behørig hyldest til ham.

Hans syn er langtrækkende,
hans hjerte altid nær ved Gud.
Med faklen højt løftet er han sandelig lysets kilde.

Det var han, som åbenbarede troens indre visdom for os,
en strålende hersker, der gavmildt uddeler rigdomme.

Jeg lever og dør for det lys, jeg tilhører Ham alene.
Det er Han, Som alene er af betydning – og jeg betyder
ikke noget.
Dette er den endelige dom.

Ingen bedre end ham kunne jeg opdage i hele verden.
Jeg har visselig vristet mit hjerte løs fra
andres greb.

Guds stråleglans genspejles i dine egenskaber,
min elskede.
Ham gjorde jeg til min ved at have gjort dig til min.

Ved at berøre fligen af Din klædning, O Gud,
bliver man frelst fra at lokkes af andres trylleri.
I sandhed, jeg bøjer alene mit hoved ved Din tærskel.

O min Elskede, jeg sværger ved Din Enhed,
i min kærlighed til Dig har jeg glemt mit eget selv.

Ved Gud, alle andre billeder er svundet bort fra
mit hjerte, lige siden dit ansigt blev præget ind i det.

Det var på grund af dig, at vi blev det bedste af alle
folkeslag, O Guds Profet,
som er den bedste af alle profeter.
Da du drog i spidsen for alle de andre, trådte vi også frem.

Lad menneskene være – selv alle englene i himlene følger efter
og synger sammen med mig Din pris.

